

Murphy

'Wat verkeerd kán worden gedaan, zál verkeerd worden gedaan' is de essentie van Meurphi's Law. Het is de basis van het drillen bij de soldaten, het is de basis van het repeteren bij koren.

Dus oefent het Damiaanmegakoor zich te pletter tot melodie, tekst, ritme, tempo, beweging van arm en heup ingebakken zijn om ze nooit meer te vergeten.

Vandaag op 17 september is het weer hard werken. Eerst om de kapel in de Stropstraat tot oefenruimte om te toveren: onze beroepsstoeltjeszetters Walter, Magda en helpers doen wonderen tot er 300 stoelen geschikt staan, gericht op 'het verhoog'. Ondertussen oefent Ilse met haar 'Will Tura-koortje' in de zijkapel. Bescheiden als ze is en misschien ook om niet gestoord te worden sluit ze telkens weer de deur. Maar wij krijgen tijdens de operatie 'Stoel' hemelse klanken te horen: Kumbaya, my Lord...

En langzaam komen de zangers aan: deze keer zwemmen of druppelen ze niet binnen: het was een stralende dag!

Guido stijgt op zijn troon. Het is geen zicht, maar de voornaamste reden is dat hij ons zou zien door de planten heen. De toon is gezet, de orgelman zit klaar: **O Freedom**. Ik stel mij weer de vraag: waar komt dat enthousiasme vandaan? We repeteren dat lied toch voor de zoveelste keer? Maar als je 'no more shooting' als een knappend gewerschot hoort zingen door 285 zangers, begrijp je iets van de emotie die allen en alles omvat.

Holy is the lamb: stel je voor: Lea zingt heel alleen drie strofen, het wordt stil in het Kuipke, en dan plots vierstemmig, 2000 zangers die zich bij haar aansluiten: buig voor Hem, heb Hem lief en aanbid Hem! Maar zangers moeten zingen, niet sissen als slangen, dus opgepast voor woorden die beginnen met de letter s. En heel belangrijk: we moeten ook samen eindigen en daar hapert het nog een beetje bij de laatste strofe: Worthy,... als het tempo vertraagt in de slotwoorden.

My God is a good God: eindelijk wordt het duidelijk waarom Guido op een verhoog staat. Iedereen staat recht, een voorproefje van hoe het wordt in het Kuipke, of het Damiaanpaleis zoals Gerrit het noemt in de Gospelstem. Bij de slotwoorden 'Yes, He is!', een super de superforte, begint de micro te trillen. Niet te verwonderen dat de dakgoten van de kapel scheuren en gaan lekken bij regen!

Swing low: je raakt er ongewild door ontroerd, als je het beeld van die trage wagen, symbool van vrijheid in dood, of wat je er persoonlijk ook moge in horen, voor je ziet. Samen, verbonden met hen die dit lied zongen in slavernij. Niet te verwonderen dat na het laatste 'home' spontaan 'mooi' wordt gefluisterd.

En dan, omdat de groep ondertussen op volle sterkte is, nog eens **O Freedom**, als geschenk omdat we ons wagentje zo zachtjes naar de eindbestemming hebben gebracht.

Met **O happy day** sluiten we het eerste deel van de repetitie af.

Er volgt een verdiende pauze, die weer eens de noodzaak van goede sanitaire voorzieningen aantoont. Maar er blijkt ook uit dat de Damiaanactie nog niet alle bronnen van inkomsten heeft aangeboord, een toiletdame zou namelijk wonderen verrichten!

Guido heeft heel wat inlichtingen en mededelingen: op 15/10 is er om 19.30 een repetitie in de Christus-Koningkerk (aan het UZ!) met klein orkest en drums. Voor de optredens in het Kuipke vraagt hij geen waardevolle voorwerpen mee te brengen en die zeker niet in de Hall 6 te laten liggen; die hall is trouwens moeilijk te verwarmen, maar we zullen ons best doen! Op de repetitie van vrijdagavond wordt het koor geïnstalleerd: iedereen krijgt een badge met nummer van zone en stoel: zonder die badge kom je niet door de security! Voor de kledij mag men kiezen uit de kleuren zwart, wit en rood in welke combinatie ook.

Al die mededelingen geven zeer goed de stijgende druk op de kerngroep en de organisatie weer, maar wij zijn gekomen om te zingen, dus: **We shall overcome!** Tenoren, bassen en sopranen leren de noten wat langer aanhouden, tót het goed klinkt. In de tweede strofe grijpen opgestoken handen ineens: wij verliezen de ernst en leven mee met de muziek en de tekst. Een klein probleem: alhoewel Guido op zijn verhoog staat, zien velen hem nu niet meer door al die wuivende handen. Zo wordt het wellicht moeilijk om te volgen, het ritme te bewaren en de toonsterkte aan te passen. Zal het scherm op de achtergrond hierbij voldoende helpen?

Het kan niet genoeg gezegd worden, en Guido doet het dan ook, dat bij **Amazing grace** het koor optreedt als een orkest met de sopranen als de violen en de alten als de altviolen; de bassen zijn de contrabassen en de tenoren de cello's. Guido hanteert de strijkstok en wordt dan plots een

zingende Lea. We beseffen het zelf niet maar het koor, het orkest wordt één ademende A, een en al rust, geconcentreerd op Lea die haar hoop uitzingt: 'Now I see'.

Bij **This little light** heb ik het lachende, schijnende, helemaal niet 'blanke' koor gezien, gezichten vol vreugde om dit zingen, dit genadevolle denken aan de waarde van onze kleine inbreng in dit grote geheel.

We spreken af op 15 oktober. Velen zijn moe, het was een zware week.

De armen van Morpheus vervangen nu voor een tijdje de Wet van Murphy.

Wouter